

Alcarrasol

10 centims

Fata

—El meu marit vol divorciar-se; aveiam si quan ho haurà fet voldrà que li fassi de *querida*...

TABARIN

MORITZ

APERITIU

y

SOPAR TANGO

Totes les

TARDES I NITS

EN PREPARACIO

Originals balls de màscares organitzats per elements del TABARIN de Paris

Bons ballarins i dònes guapes

Profesor: GEO CHALSKY

Trigans Zerco del Tabarin de Paris

Salóns Independents :-: Carta Variada
Glorietes particulars

SEPÚLVEDA, 183 :-: MUNTANER, 2 / 4
TELEFONO, 2044

IDEAL ROOM

CAFÉ RESTAURANT

COMTE ASALT, 10 :-: TELEFON, 2772

J. ROSELLO

SALO ROIG

Aperitiu i Souper tango. A mitja nit, grand Soirée de balls moderns i internacionals per professors argentins

Consumació usual de la tarda: 0'40 ptes.

La gent de bon gust, sarauistes i sportmens etc. on es retraten?

A L'ATELIER
PHOTO-IRIS, VALEN-
CIA. 179, al costat del
IRIS-PARK

LA RESERVA

Informes i vigilancies, secrets particulars
DETECTIVES

Averiguacions, Consultori Juridic
Cobro de credits sense gastos per l'acree-
dor-Aiguils y correspondencia en tot el mon
Director: E. GALIANA
(Detective)

57, FERRAN, 57

**Empresa
Bohemia**

TEATRE ELDORADO

Companyia PEPE PORTES
Punt de reunió del públic distinguit

CINE BOHEMIA

Les Millors pel·lícules són estrenades en aquest Cine

PALACE CINE

El més elegant i distingit :-: Pel·lícules exclusives

TEATRE CONDAL

El Cine més gran i més concorregut del Paral·lel
Estrenos diaris

BOHEMIA MODERNISTA

La millor i més gran sala de ball de Barcelona
Grans balls tots els diumenges i dies festius tarda i nit
Atestat de dònes guapes. — Reunió del jovent trempat

AU CABARET DU TANGO

Rambla del Centre, 12—Café «Rio de la Plata»

Cabaret a l'estil dels de Paris

Centre de reunió de l'aristocràcia de la nit

Les nou hores de "GRIMEGIA" nocturna

ALEGRIA TANGO I TOCOLOGIA

Si voleu passar cinc minuts fora del món, visiteu el típic

CABARET DU TANGO

Telefon núm. 1195

IRIS-PARK

VALENCIA, 179

DISSABTES:

Balls extraordinaris

DIUMENGES I FESTES

Tarda i nit

Balls de Societat

Grandios Programa
de Balls Moderns

BAR MONTECARLO

CAFÉ-RESTAURANT

AVIÑÓ, 25 | CÒMTESSA SOBRADIEL, 1

TELÉFON, 4274

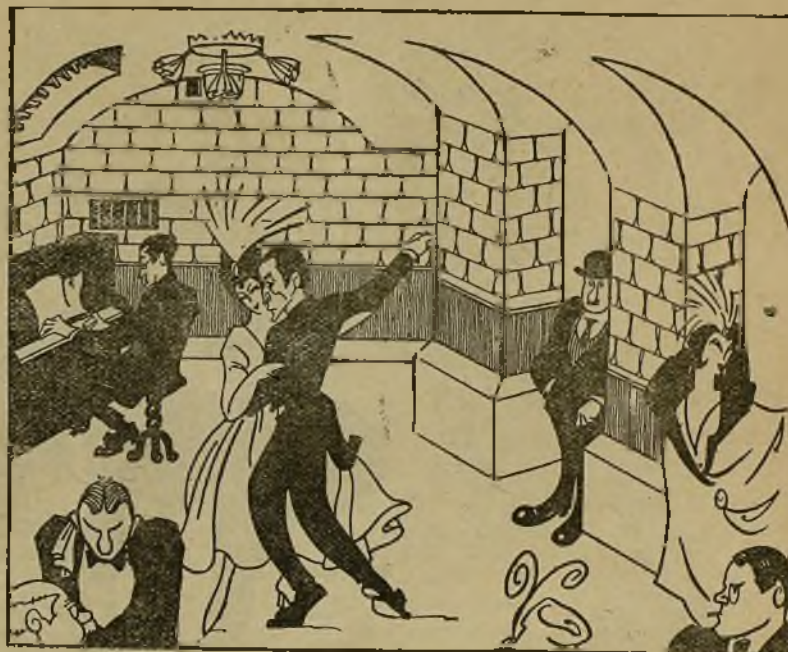

Original i fantastic cabaret

: de tango als sótans :

Gran soirée de balls moderns i internacionals a

: mitja nit :

UN ASPECTE DEL CABARET

CONSUMACIÓ USUAL 50 CENTS.

GRAN IMPERIO

RONDA DE SAN PAU, 34 | 35

Telefon 4584

El més elegant Concert

El més distingit foyer

*Sopars tango a mitja nit,
després del concert*

**¡¡50 Artistes 50, no n'ha cap de llei!!
totes son espeterrants**

Empenyas per anar a sentir a la eminent cantora regional

LA TORRERICA

— Restaurant a la carta —

—El felicito; vosté toca el piano admirablement. Es un artista espeterrant.

—No ho digui, és que aplico al meu piano una pianola adquirida al NEW-PHONO. Jo ni tant sols sé de nota...

NEW-PHONO

FONÓGRAFOS, DISCOS
PIANOLAS, ROTLLOS Y PIANOS

LLOGUER I VENDA, COMPRA, CAMBI

- CARRER AMPLE, 35 -

TELEFON 2456

—No pot ésser que aquí dins no hi hagi algú que canti; és massa clar això. ¡Ah! ja comprenc: es un aparell del NEW-PHONO.

BERRETS, GORRES MODELS DE TEMPORADA
A 3, 4, 5 FINS A 20 PTES.

¡Ningú més barato ni millor assortit!

—Pobre de mi! tothom em vol pendre el berret.
—Còm se coneix que és de la Ronda Universitat, n.º 4!

**CALÇATS
NOVELTY**
SÓN ELS MILLORS I MÉS
BARATOS

PLAÇA STA. AGNA, 1
Parada final del tramvia

Tirant - Benefactor
PATENTAT

Per al desentrelló del pit de les
senyores, homes i nens

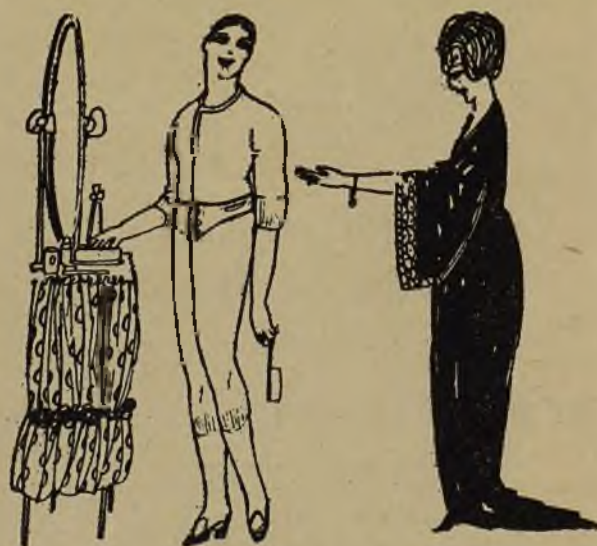
Els ven a la casa Sres. "Eduard
Schilling, S. en C." (Barcelona,
Madrid, Valencia) i el fabricant
d'elàstics i lliga-cames "Smart"

AMADOR ALSINA

Riera Sant Joan, 8.-Barcelona

qui enviarà follet gratis a qui el demani

— ¡Noi, que anem a la fresca! Còm se coneix que gastes
els trajes del Doctor RASUREL.

UNIC DIPOSIT PER A CATALUNYA
OLD ENGLAND: Pelat, 11 i Balmes 1, 3 i 5

REDACCIÓ: Rambla del Born, 20, 1.ª

Tota la correspondència, tant de col·laboració com administrativa, dirigir-la a aquesta Admció: Concell de Cent, 317, 1.ª

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Espanya: trimestre. Ptes. 2

Estranger: Està massa malament per ara.

La responsabilitat dels treballs a càrreg dels autors.—No's retornen els originals.

LA PRIMERA VEGADA

s vaig a explicar com va ésser.

A l'Iris, hi vaig pescar un promès: aquest, com que era viu i de Sans, no's volia casar. I ballava que era un brodar. El noi, que's deia *Antofita*, havia nascut per a això: per a ballar. El tango, el fox-trot i jo el teníem boig.

Ell raonava la seva bogeria de la següent manera: Som així, els de Sans: repentistes! Els entreguem desseguida.

Vingué un dia que'ls entregà. Els entregà un diumenge a la tarda; en va tenir la culpa el tango, perquè el tango el posava molt malament. Jo, no ho sabia. Ho vaig saber més tard. Després d'un tango i d'un altre tango vàrem sortir junts.—

Mai s'en surt sola d'aqueixes festes.—Eren tres quarts de vuit;

m'en recordaré tota la vida. Vàrem enfilar Rambla avall. Ell, amb els ulls molt encesos com els ulls de les cabres o els dels gats al mes de Janer, em deia unes coses molt estranyes. Però, com que ell era de Sans, jo no'n feia gaire cas. Després... després no sé pas com va anar, tot plegat: Una porta que, a l'obrir-se feia sonar un timbre. Una escala bastant estreta. Un salonet i, en aquest salonet, un home gros amb cara d'enfadat i en mànigues de camisa. Una taula, un mirall i una fusta empotrada a la paret i plena de claus penjades. A canvi de les claus, unes pessetes. Una altra escala. I un cuarto de dormir.

Allà... ja us ho podèu pensar, després de tant tango: castanya! I quina castanya, per ésser la primera!... Ja se sab, però, que en aquest món, que és un món de mones, n'hi han de haver de verdes i de madures!

Després... ja us ho podèu pensar, també. Vaig començar una nova vida: Prou carrer lleig i fosc, prou porteria, prou tirar pa a les oques i prou postes de sol a la Muntanya Pelada. El meu promés va fer carrera; jo, també. Ell, balla a l'Excelsior; jo, la ballo amb el primer qui es presenta si porta una cartera ben proveïda. I, de vegades, encara que no la dugui, perquè lo que no's paga amb diners es paga amb dinades. No sols de pa viu l'home. I qui diu l'home diu la dona.

El lloro Negre

No riguin; ha estat l'últim miracle. Aquest últim miracle ha tingut lloc a casa una mocadera i el subjecte sobre el qual obraren les forces ocultes i combinades és un lloro.

I lo pitjor un lloro vell. Fem història. En Perico (el lloro se diu Perico) amb els anys anà canviant son caracter abans franc, alegre i xerraire, en hipocrita, tristot i silencios. Parlava com ploren els cocodrils, i al que, atret per sa veu se li acostava, amb el bec agut com daga veneciana li clavava mossegada.

El nostre lloro era un exemplar magnific, son plomatge era tota una evocacio de les selves equatorials: verds rabiosos, vermells encesos, grocs feridors i blancs mediterranis; també tenia algunes plomes blanques. Res, la edad!

Perfectament; doncs el lloro arribà a tenir un geni insoportable fins a tal extrem, que sa mestressa, la mocadera, el trasladà a la galeria desde'l menjador on fins aleshores havia viscut tan calentó. A la galeria estripà les camises posades a secar. Mercès a aquestes habilitats conseguí ser traslladat des de la galeria a un corredor molt fosc.

I allí visqué mes d'un any. Menjava perque cridava, que si nól..

S'acabaren els temps aquells de:

—*Piojito! lorito.*

tot gratantli el cap, i aquells altres de:

—*Dame la pata, lorito!*

La mocadera un dia decidí fer dissapte i el pobre lloro sorti de son corredor i tornà a veurer la llum del dia.

—Em sembla que si li feia gaires petons em tornaria diabètic.

—Diabètic, precisament?

—Veurà, com que és tan dolça...

El miracle ja era un fet: l'aucell vert s'havia transformat en aucell negre.

El militar o el torero que semblava volguer ser la bestiola esdevingué un capellà negre com la sutja.

I el *llorito*, encontres de ses canturies d'abans, semblant a un corb cantava:

—*Periquito se hizo fraile.*

MONI

—Vostè que és una dona elegant i refinada, diguim que l'entusiasma més de Barcelona?

—Les ostres de LA OSTRERA MODERNA Quintana, 7

CONCERTS

Buena-Sombra: Margot ha fet una escapada a aquest antic llòc d'esbarjos senils per a saludar a la Enriqueta (a) Nacra, Que camviada ens l'han tornat d'Amèrica! Els climes aquells, tan xafogosos, l'han transformada més que la cordialitat de la Apachinette.

La «Dora» continúa esbogerradota com sempre.

DORA, LA ARAGONESITA

Aqueixa simpàtica noia no engreixerà mai, valga'ns el Senyor! Es molt castiça, això sí, i té uns ullarros, fills méus, que marejen més que'l ví de «La Castellana». Que ho digui l'Amperito Calvo! La Maja de la Rumba ens agrada un «rato». Però, no hi ha res a fer: la María Duràn, públicament digué: *esa es mi novia!* i aquesta és la hora que la Maja encara somriu.

Eden-Concert: Capsa de trucs, inoïts celler de delícies cosmopolites, càtedra de cultura nocturna dirigida i administrada pel Fernando, l'ex-Fernando del Alcàzar, el *regisseur-administrateur* més inmens que han conegut els temps passats, presents i veniders. Sollicitat per totes les *boîtes* de luxe de París.

En Fernando, del qual sabem que és catalanista i compra el «Patufet» d'amagat ha refusat sòus de Nabab per a poguer manar i remenar les cireres dels Concerts, tan saborosos, de la nostra Barcelona llampada i xiroira com una pubilla forana devinguda, de cop-i-volta, senyora de ciutat.

L'altra nit, va organitzar, sota ma, un match de boxa entre Mlle. Paulina (a) Curedents i Mlle. Donizette; aquesta tingué necessitat de cataplasmes de farina de llinosa i un perruquer. Ah! la Gloria Doria s'ha enamorat per seixanta i pico vegada. Actualment, l'afortunat és aquella monada de *danseur* infantil i pudorós que's diu Monterito.

Segons notícies de darrera hora, En Luigi ha montat en una de les sales reservades de l'Edén, una academia d'idiomes sistema patentat. No cal dir que, vista la soltura de llengua d'En Luigi, els séus coneixements en Pedagogia ultra-moderna i la seva amabilitat reconeguda i apreciada per molts i moltes; aqueixa Academia conseguirà força éxit.

Excelsior: MARGOT, aquesta setmana ha anat a l'Excelsior a provar un Manhattan Cock-tail a sentir la flauta de Mr. Payan, sempre fantasiosa, i a saludar a l'Antoni Perlito, ballador seriós i enamo-

radíssim de la Rosita, aquella Tanagra aragonesa que feia pendant amb donya Pilar.

Ay! Antonio, — Ay! Antonio eres el mismo demonio!

Alcázar Español: Aquells temps en els quals MARGOT era la senzilla i honesta Marguerideta han passat (G. a D.) MARGOT es recorda d'aquella ditxosa época de la Lola Cervantes, Carmen Revilla, Perlita i tantes altres que anaven a vestir-se al taller de la mestressa de la Margarideta i contaven aquelles cosases, aquelles aventures que escoltava darrera ei portier del provador amb En Camps guapo, En Palá lleig, i En Tarragó disminuït... *Helás! comme c'est loin tout ça!* ara hi han unes senyoretetes molt fines, molt ben educades... però que tenen a En Simarra com a Director «esperitual»

LA SILEZIA, FILLA DE VALIADOLID

Amb tot, mereix consignar-se en lletres de motllo el nom de la Mazzantineta. Quan la veiem ballar el cor ens fa uns trips-traps pitjors que'ls de una moto Sacoche.

LA REVOLTOSA, GERMANA DE LA SILEZIA

La Silesia i la Revoltosa ens van, igualment, d'allò més bé. La Mignon-Het ja no treballa en aquesta casa. Per aixó, En Costa i Deu, qui es posava a primera fila per a arreplegar algún petonet «excèntric» fa dies que no s'hi atança. La Mari Focela i la María Paz entren de torn per a la vinent setmana.

Lyon d'Or: Entra MARGOT a la sala gran als acords d'una marxa triomfal que balla En Joe amb la Mitzié d'Horsay) (no confondre-la amb madame D'Orsay. La florista ens entrega un ram de part d'en Manolo (el *Chicho chico*), qui està convencent a la Maña per a que's compri un trajo de luces.

Memories d'un cap de trons

La primera volada

II

don Claudi, ficant ma a la butxaca prosseguí, mentre treia dos duros.— Té, fill meu. I no'n fassis mal ús que'l diner costa molt de guanyar i el teu pare ha suat la cançalada per arreplagar los. Torno a dir-te que no fassis cás de les dones. Totes les dones van per lo mateix. No te les miris, ni les hi busquis cap joc, que hi perderies. Mirát amb el meu mirall. Veus, ta mare mateixa be es prou bona, veritat? doncs, per haver-li fet el burro quatre días, mira si ho vaig pagar car, m'hi vaig haver de casar... i el matrimoni, creu a ton pare que no't vol cap mal, el matrimoni sempre es una gran bestiesa, fins quan s'ensopega. Pel carrer trobaràs segurament moltes donotes que't cridarán al passar. No t'hi acostis, fuig, passa de llarg, són dones de la vida. Sabs que vol dir aixó de dones de la vida? Dones de la mala vida. Dones que van per escusar-te i potser per donarte lo que no tens, vetoaquí! Quants i quants joves a la flor de la llur joventud s'emmalalteixen per haver comés la tontería de embolicar-se amb alguna

d'aquestes donotes del diable. Després s'han d'embolicar amb un altra cosa. Mes val que esperis, creu-me. Ja sé que aixó que't dic es un veritable sacrifici. Ja sé que estás a l'edat de les passions i ja sé que son passions. Em costen molts diners i molts disgustos les passions i l'edat. Si ara fos a fer, creu que hauria seguit un camí ben diferent... Mes val que esperis. Aixó es una cosa que está a la teva má. Aguante't. I, mes endevant, quan ja siguis un home, espavil-lat, Busca quel com que't convingui. Una coseta casolana. Be plà que'n trobaràs de proporcions del modo com está aquest Barcelona.

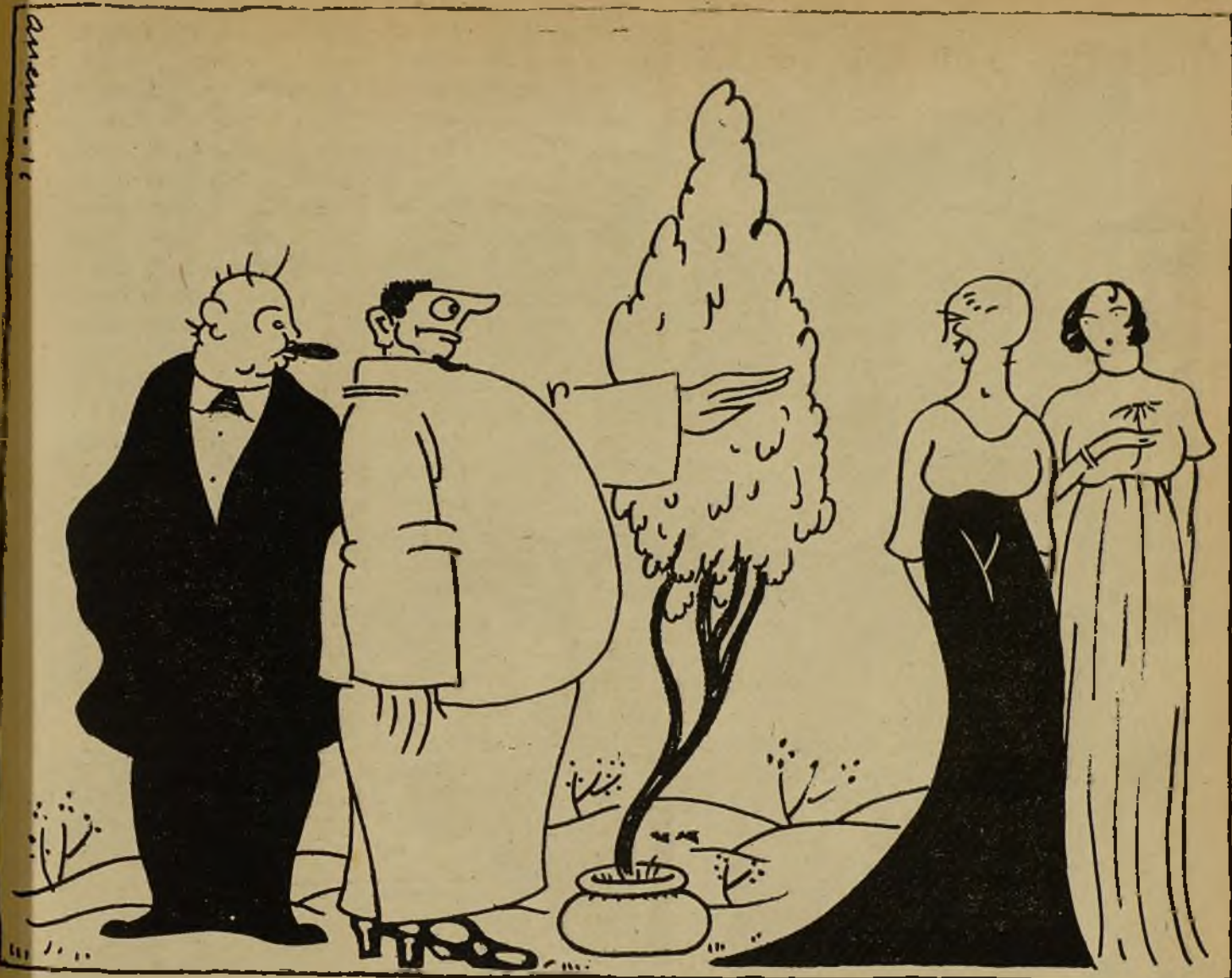
Els companys l'esperaven feia més de mitja hora. Acordaren anar a un Musich-Hall. Un d'ells, En Burés, ja era un gat dels frares. Havia tingut *querida* i l'amor l'havia ja condecorat dues vegades amb la meritíssima creu del *dolor*, del *tumor* i del *rubor*. Els seus companys d'Institut l'admiraven com a heroi.

Ferit en les gestes maravellosos del cor i de més cap en sota: ¡Quin xicot! Cada vegada que sortia d'un orinador dibuixava amb els llavis un somriure de murri que n'hi passa alguna.—No hi ha més! S'ha de patir!—deia tot satisfet dirigint-se als amics, i els amics pensaven a la una.—Es un camí que tots l'havem de fer, i esperonats per l'illusió del perill també pensaven indefectiblement: quan el farem aquet camí nosaltres... Era una gloria de primera joventut, d'agre-dolç, d'una gloria de la primera volada que tots volien gustar com més aviat mellor ja que havia de ser un día o altre.

En Burés manava:—Anirem a un Music-hall. Al Ideal Concert a veurer la Bella Aurora, i,—com una guerrilla atrevida i temerosa, però, seguien al capitá i entraren en fila india al Music-hall.

L'Ernest quedà boca badat. Una estranya sensació d'alegria esbojarrada invadí tot el séu còs. Ell que no s'hauria mogut mai de les faldilles de sa mare ensumant aquella olor d'aigua de Colonia de 10 rals el litre que la qui li donà el ser es posava al cabell, ara sentia una alé de mil flaires diferentes, totes agradables i acaronadores. De primer, aquell olor de fusta que fan tots els teatres—el teatres de fusta—aquella olor que havia sentit una vegada, una sola vegada; quan va fer d'angel del Pastorets en un Centre Catolic, pero després, la flaire de perfums més agradable encara. Ell no sabia ben bè si aquells perfums eren de dona o de festa o de llum i alegria, però endevinava que eren de tot plegat perque, en els seus somnis d'aventures i *juergues*, n'havia aspirat com una sentor imprecisa que ara reconeixia. I la llum? Aquellas cinquanta bombetes que seguien el fris de l'escenari eren per a ell, acostumat al quinqué de casa seva, quel com de sobrenatural. Tot li era nou, El seus sentits se trobaben de cop a volta soquetre-jats per infinites sensacions desconegudes. Era la llum, era el calor, eren els crits i las rialles i la música—la pobre música de pares de familia—era l'aire impregnat de suors de dona i de particules de polvos baratos, de pols de fusta i el dringar de copes i el repic de las castanyoles i el soroll toçut del hombo que anava a compás, i la veu xafardera de la cançonetista; era la ximpleria i la miseria tota del Music-hall que entraven a dojo a sorprendre la cadidesa i bona fé d'un pobre batxiller que no havia comés encara altres mancaments que caçar grills, fumar d'amagat de son pare, pessigar tres vegades a una noia de Sant Feliu d'Llobregat i llegir un llibre clandestí que un estudiant de gimnasia li havia vengut per dues pessetes. Allò si que era disfrutar!...

—De modo que vostés, senyoretas, sempre amb la canoa i remant? Diguin que'n sortiran dugues ramerats de primera

La Conferenciomania

El senyor Casades i Gramatjes és arquitecte, miop i conferenciant. Lo primer es una carrera, lo segon un defecte físic, lo tercer un vici o defecte moral. En té dos de vicis el senyor Casades i etcètera: menjar torrades d'all-i-oli i donar conferencies. El Centre Excursionista es el seu camp d'operacions. N'hi ha donat més de mil. Ja no li queden assumptes.

L'altre dia, plovia a bots i barrals i el senyor Casades havia de donar una conferencia, una altre conferencia. Encara que té reuma de tant en tant, pogué més el vici que la malaltia: agafà un cotxe i s'en hi anà. Eren tres quarts de nou i ja hem dit que plovia...

Així és que arribà a dalt. Entra al salonet de la

junta i tot seguit es ficà al lloc destinat a conferencies. No hi havia ningú. Dic mal. Hi havia una persona, encare que sembli estrany. Una persona sola que tenia l'heroisme de esperar-se dreta en un recó de la sala contemplant un quadre. El senyor Casades s'hi acostà i ensumant-lo més que mirant-lo li digué:

— Caramba! Escolti, es veritat, havia de donar la conferencia però com que és vosté sol si li sembla... no la donaré...

— Ah! no la donaré?

— Oh, ja veurà, com vulgui, com vulgui, la veritat es que está anunciada si senyor de manera que si vol la donaré...

— Oh! per mí, m'és igual, fassi com millor li sembli, sab, com que jo vaig per hores...

Era el seu cotxero qui havia pujat per a lliurar-se del xàfec.

RON BACARDI

Aquí poden veure, senyors, un aspecte del novell i ja famós Saló Japonès del «Petit Pelayo», lloc on el més morigerat mortal s'hi enganxa perquè es diverteix, menja a plaer, beu tan bé com menja i es troba rodejat de bones pells, sense necessitat d'anar a trencar-se el coll en els mil i un recons del districte quint.

Al Saló Japonès, començant per la característica amabilitat del panxut senyor Papitu i acabant per la treça amb què toquen els súbdits del gran Verdura, no hi falta cap element, dels que's consideren indispensables per a desmentir allò de que aquest món és una vall de llàgrimes i un magatzem d'amargures.

Contemplin, dames i cavallers, aquí, a ma dreta, a aqueixa portentosa rossa que és la Dyna, i a la Ramoneta, la dels ulls com taronges, que deu pensar en aquest moment amb l'Ovejero. Tenen, al darrera, a l'inversemblable i pintoresc Príncep de Sans dient quatre «tonteries» a la Risueña, la voluminosa florista de la

casa, oblidant-se —l'ingrat!— de la tendra Amparitu de cà la Delfina que per ell es fón com una candela cap per avall. Heu's aquí, a ma esquerra, a la Carmeta dels ulls blaus, xicota fina com el vellut. Què li dirà, En Geo Borne? Més enllà, la Faustina somriu. Ai, lladre! Xiuxuja la Paulette amb el noi Terruella, client diari lo meteix que l'Antonio el guapo i el llarg Fornés. L'Adelita i la cèlebre Pepita no s'han volgut deixar veure, les vergonyoses!

Presidint el quadre, hi hà aquell camarer l'alsaria del qual és tant sols comparable a la llestesa amb què els parroquians són servits per ell i els seus companys.

Però; entrin, entrin... Què fan parats?

que l'on voit presque jamais à Suzanne la blonde — qui, dans autre temps, avait fait fureur à l'Eden et à l'Excelsior — parce qu'elle demeure à Balaguer.

**

...que le Prince de Cuba cherche un professeur de solfège pour apprendre la musique afin de pouvoir vérifier si les tangos qu'on lui à fait sont vraiment à lui... même. On dit aussi que ce Prince ne cesse d'avoir des scènes avec la Princesse; en tout cas quand on les entend parler ensemble, on peut se rendre plus ou moins compte de ce qui se passe. Voici un des têtes-a-têtes que nous avons pu saisir: tu m'agaces! Pourquoi t'agassais-je? le sais-je?...

**

...que Folly, la mignone et intéressante Folly, est triste et pensive à cause de l'absence de son ami... L. C...?

**

...que Lydia est malade depuis quelques jours... Pourquoi?... Serait-ce de ne pas entendre la «Matinatta»?

**

...que Mathilde est fâchée parce que MARGOT a dit que Germaine est celle des atouchements alors que c'est la romanesque et sentimentale Jeannine aux yeux langourese et provocatifs...!

**

...que Luigi non content de faire du Cinema à l'Eden, vient encore, de temps en temps, dans un Grill qui se trouve non loin de la Rambla pour en faire encore quelques films abracadabrants.

**

...qu'il paraît que Janot à meurtri bien de cœurs. Que peut-il avoir ce bon danseur pour hypnotiser tant de femmes même serieuses et même d'une certaine education qui veulent connaître l'amour féminin...?

**

...que le bien connu professeur de dances voluptueuses. Simarra, s'entraîne pour faire un peu de *foot-ball*, mais en même temps fait le parcours du Tibidabo six fois par jour, à pied; vraiment, pour de la culture. Physique ça en est...!

**

.. que se demande qui est ce couple d'amoureux qui se trouve tous les jours à l'*apéro* et au souper prenant tant et tant de whiskys... qui peuvent-ils être? C'est simplement: la sympathique Lydia, amie de Janot, en compagnie de Joe le Grec!

**

...que Urban ne dort plus depuis je ne sais pas combien de jours tellement il a à faire servant de très jolies femmes. Nous lui souhaitons quelques heures de repôs aussi que beaucoup d'argent.

**

...que Jane est devenue chasserresse depuis le jour où elle même a tué la panthère qu'elle porte sur les epaules. A vous, mesdames, de suivre la mode elegante.

**

...que Germaine la Blonde est complètement perdue. Vous la verrez toujours à l'Excelsior avec son fol amant George. Pauvre petite...! qu'a t'on fait de ton cœur et toi que fais tu du *fric*.

**

...que Germaine de Cuba, a aussi trouvé le moyen de se faire payer un paquet d'aiguilles à coudre par un Mr. fantastique qui a découvert une mine de viande-cuite près de Quebec (Canada).

**

...que Janot, ce joli gars de l'Excelsior, est chargé d'apprendre le tango à Maria Linares la Brune, pour qu'elle puisse le danser avec Luisa Olivan la Blondinette.

K. FÉ. TURK

—Agafeu-lo! no em sab greu pela diners, nó; per la cartera m'en sab, que és de can PERELLO.

Fábrica de Carteros,
Moneders, etc., etc,

Lo mes elegant i chic.
CARRER DEL PI, 7 BIS

Pebre i mostaça

Tzigan si nó de jaqué vermell de sang blava, el noi Sentmenat recorre tots els dies i a tota hora amb el séu violí, l'arquet corresponent i la pega-grega, els nostres salons aristocràtics. El tivat i correcte *Joaquín té* aquesta debilitat: el violí.— Qui no'n té una o altra de debilitat en aquest món?

Però, els salons de casa bona no ofereixen, encara, prou marge per al «virtuosisme» del noi Sentmenat i el xicot, cap als cabarets i salons de tango t'he dit!

Diuenge passat actua en l'orquestra Verdura del «Petit Pelayo». El noi de donya Camila se'l contemplava embadalit. El senyor Papitu, també. Després d'un parell de walsos *lentos* — molt *lentos*, per cert — el Sarasate de la Plaça d'Urquinaona era presentat al senyor Papitu.

Conferenciaren bona estona. — Carai, — ens diguerem — vols-t'hi jugar que arreglen la contracta?

L'endemà, tornarem, encuriósits, al «Petit Pelayo»...

Rès, no's devien entendre! No's veia noi Sentmenat ni per remei.

En Colorets ha renyit amb la Magdalena. No cal donar-hi voltes, ni girar full. Es allò, avui hi som i demà no hi som!

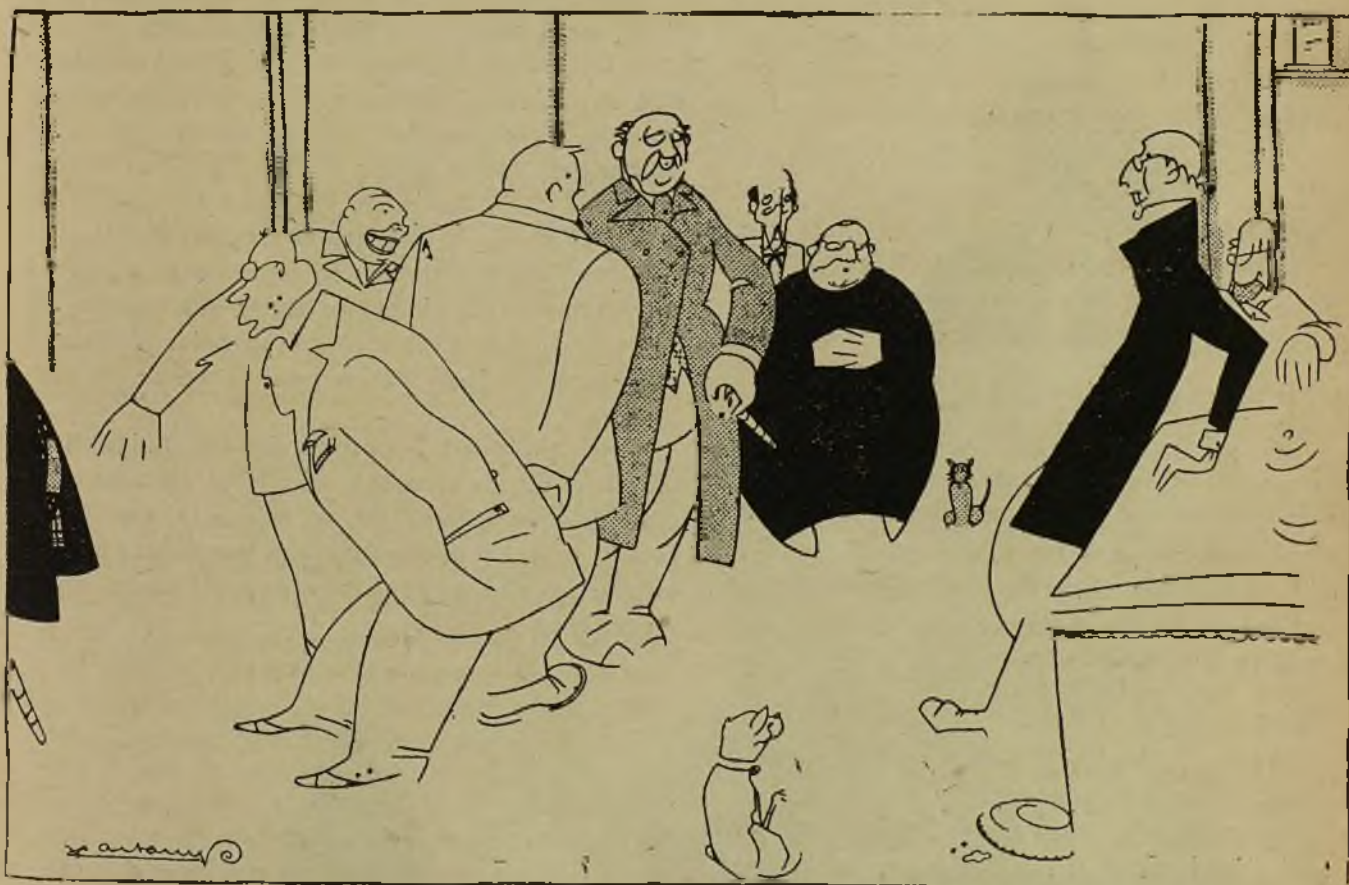
Ara, segons diuen les males llengües, la Magdalena es casarà. Tot podria ésser. Es allò altre: de més verdes en maduren.

I la Manolita? Aveiam si se'ns fa monja!

Tenlem preparada per a aquest número una intervú amb la genial i mai prou alabada Amelia Meyer, però... Quan anàvem a celebrar-la, seva cambra ens digué que's trbava fóra de Barcelona en companyia d'un conegut i opulent artista de nostra dolça Catalunya....

Qui serà, qui no serà?... No havem pogut averiguar-ho amb tot i haver esmersat quantioses despeses en detectives, cotxers, chauffeurs, i revisors de trens. Lo que em averiguat és que 'l motiu del viatge, una mena de viatge de nuvis, és el d'adquirir un castell antic de Cervera y la requesta de casulles velles de capellà de missa i olla....

Per a què les voldrà, l'Amelia, les casulles? Un premi al llegidor o llegidora que ho endevini. Nosaltres havem endevinat un petit sacrilegi i ens persig-nem fervorosament.

L'APOTECARI DE VILAGRAU

— «... donç si, recordo encare que l'Espartero... » —

— Quin xicot mes elegant, m'he casaria

— Es clar que vesteix chic si es clien de cán Barrena.

BARRENA

SASTRE MODISTO

PALAU, 20 pral.

TEATRES

Un hom està aburrit i entra a l'Espanyol. Surt un interior molt decent, surten unes dones ben vestides, prò escolta...

- Puja noi que'l papa és foral...
- Que n'ets de burro!..
- Estic escorreguda!... tota mullada!..
- Tornem-hi que no ha estat rès!
- No és curt!...
- La va xiular total!..
- Cregui que la té llargal!..
- Se la va empassar pinyol i tot!..
- Estic una mica pitof!
- Quines dallonsas!
- Quinas daixonsas!...

I un hom pensa:

—L'hem errada... Això, deu ser que fan broma..

Pocoy...

Elena Jordi, la del hell parlar

I un hom entra en una casa de aquells veinats i sent que les dones que's venen per dos rals, diuen:

- Puja noi que'l papa es fora...
- Que n'ets de burro...
- Estic escorreguda... tota mullada...
- La va xiular tota...
- Quines dallonses...
- Quines daixonses...

I un hom diu:

—Vaja... El teatre Espanyol és una mena de teatre de costums de veinat.

Però ens ficsem que l'Elena Jordi té un nom artístic, que'l tenen els elements que la volten... I comensem a duptar de nosaltres mateixos. Potser si que és art el dir:

- Puja noi que'l papa és foral
- Que n'els de burro!..
- Estic tota mullada!
- La va xiular total!..
- I còm mastegava!..

Si això és un art, l'Elena i el seus son artistes estupendos. Si no es art... ¿per qué ho fan?... A cosa de la dignitat?... A costa de la seva fama?... Distrets per l'ambient de gana que corre?... Però, es que l'Elena ha fet el seu pedestal d'ensá que conreua aquet genre... i això és un perill... Ara per ara podem dir que te públic i nom per a fer obres amb les frases repetides. Massa saben si'l tindria amb comedies una mica nobles. Perquè no es que las comedies nobles no agradin, es que tenen el petit inconvenient que s'han de fer... Si coneguesim a la Jordi li diríem... Ara per ara ens limitem a resar una salve a la Santa Mare Verge per a que li toqui el cor i no digui aqueixes coses lletges... ¡Per l'amor de Deu!... ¡Mirí que la pendrán per lo que no és!—com diu el nostre infinit Fontdevila.

De totes maneres nosaltres ens estimem a la Jordi com a bons barcelonins. Ella sab fletxar el món de la Galanteria i distingir-se per la seva elegancia. Ella es mestra en l'art de dur la camisa i això és una cosa que no se ensenya a portar a estudi. Es un dó del Senyor. Es una gracia divina. La Jordi es una mica de París a Barcelona. Una mica d'inquietut pel café del Lyón... Es clar que és catalana... Si no fos catalana—i ben catalana—no estalviaria... Si no es talviés tindria auto... Es clar que si se'l compra, En Robert,—aquell director i caricaturista, empresari etc.—li posaria claus per a fer li reventar els neumàtics...

Després de tot, i per sobre de tot, la Jordi té algo de pecat, de xampany, de nit; te ambient... Es clar que el pecat es catalá,—el xampany catalá, i tot catalá...—però com que som bons barcelonins hem de brindar per ella, que una mica de pecat traduït no'ns vindrà gens malament.

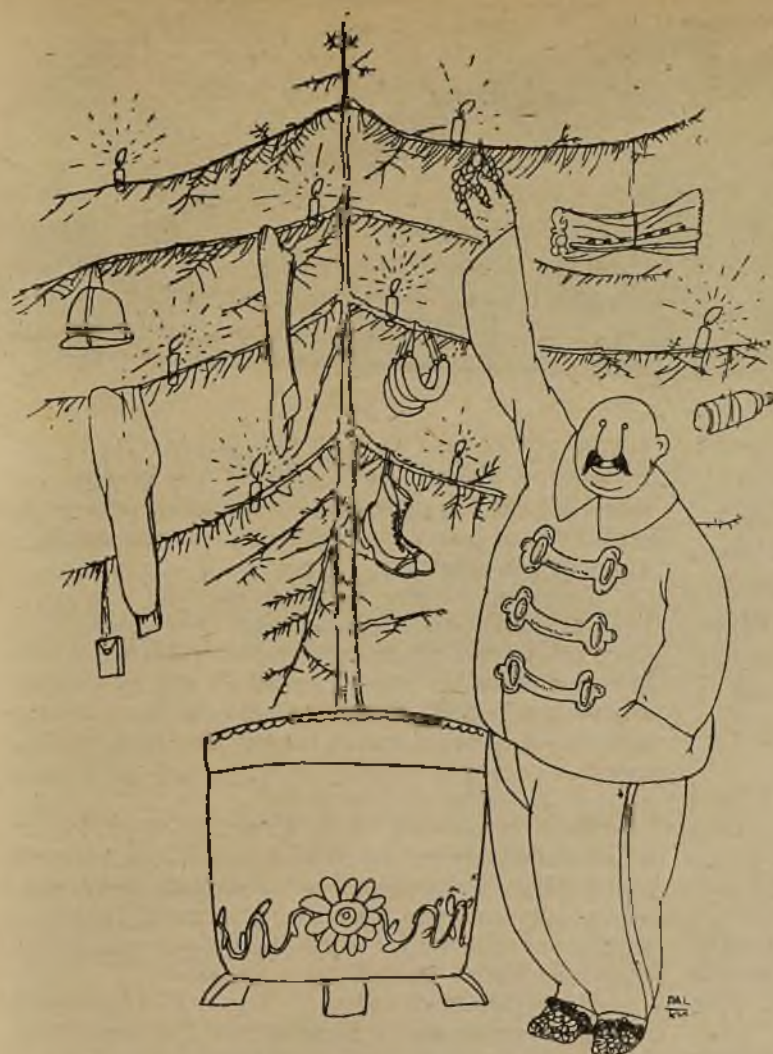
ALANTE!

Tots els artistes i els elegans desfilen per la

FOTOGRAFIA AMER

—RAMBLA CANALETES, 11—

— Un servidor, pràctic com sempre! Què és això de lleminadures i joguines que per a res serveixen? Llomillo, botifarres — subsistències, vaja! — i vestuari, convé!

VUITS I NOUS...

Quan surt un nou periòdic, naturalment, tothom hi diu la seva. Enumerar els defectes ó qualitats d'un periòdic; realment, no es cap cosa de l'altre món. Lo que verdaderament es una cosa de l'altre món es fer un periòdic que duri.

El senyor Gabarró ha comprat una lliura de tabac de contrabàndol. Despres de dinar, el senyor Gabarró n'hi cargola un, l'encen, el paladeja, torna á pipar, i fa una ganyota com volguent dir.—Sembla que va bé.

De totes maneres, el senyor Gabarró, dubta. Potser l'han enganyat. No obstant, el tabac sembla bò. Y el senyor Gabarró fuma i dubta.

Al senyor Gabarró, no es que li sapiga greu que l'hagin enganyat, sino que, havent-lo enganyat, el trobi bò.

Que les rosses siguin mes fredes que les morenes, diguin lo que vulguin, es una cosa molt difícil d'averiguar; si es te en compte que les roses, enterades de la fama de fredes que tenen entre els homes, fan Poblets i Santes Creus pera convence'ls de lo contrari.

Podria molt ben ser que realment les unes fossin mes fredes que les altres, pero, la veritat es que ningú ho diria.

EL SENYOR MÀRGOT

RUMORS

Corre el rumor, des d'uns quants dies ençà, de que's retira de l'escena la Càrmen Flores, la bella—ull viu, caixista amb no posar u baixa, que les veritats amarguen—coupletista

Respecte aquest rumor podem dir tan sols que en un diari del matí llegirem el següent sòlt que retallem i traduím: «Ha sigut coberta una plaça vacant de verdulera en el mercat de la Concepció».

S'assegura que la Mercedes de can Moritz vol demanar son ingrés a «La Constància».—Sindicat de l'Art fabril — fent prevaldre sa condició de *teixidora*.

Al Bar de l'Esteve, hi hà un camarer, En Pep del cap pelat per més senyes, que, segons es diu, aviat canviarà de nom.

Li estara bé el de Celestino?

TWO-STEP PAS POSSIBLE!!

DARRERA CREACIÓ DEL
PROFESOR WORSLEY

Editat per la "Unió Musical Espanyola" avans DOTESIO :: PORTAL DEL ÀNGEL, 4 i 5

II

a moral del cinema. — Henri Bataillé i Piero Fosco, excepcions. — La teoria jemtica. — El cinema i la prostitució. — El sofà. — Donya Agnès i "La Resclosa" — La caiguda de Madame Bovary. — L'amor fecond i l'amor infecond. — L'amor a l'Edat mitja i en el segle XVII.

Estudiavem l'altre dia el cinema considerat com espectacle clàssic. Avui caldrà estudiarne un altre aspecte: el cinema com espectacle moral. No'ns referim pas a les visions de la pantalla, que'n elles com en la Pantomima, tot acaba bé, amb alguna honrosa excepció en favor de les obres de Henri Bataille o Piero Fosco que tan admirablement representen les deeses de la cinematografia: Lyda Borelli i Pina Menichelli.

Parlem del cinema com a element moral, com un fré de les males costums, com un conservador de la puresa i de la castetat... Se'ns objectarà que'ns contradim perque en el nostre capítol anterior exaltavem la pagania del cinema com temple del grapeig. Doncs bé: no'ns contradim. Educats els Jesuïtes aprengheren d'ells la sana doctrina de la tolerancia del mal menor i la màxima: «El fi perdone'ls medis.» El cinema es un mal; quin dubte hi ha que's un mal? Pero es un mal menor que n'evita de més greus. Passa amb ell com sostenen els tractadistes que passa amb la Prostitució.

El cinema i la Prostitució regularitzada conserven l'honor de les doncelles. De la Prostitució com a vàlvula, evitadora d'estupses i adulteris i altres delictes continguts en el Títol IX del vigent Còdig Penal, no cal dirne rés més perque prou se'n ha parlat. Del cinema com a vàlvula ningú se'n ha cuidat i mereix la pena de que's faci:

Abans les escenes d'amor en el mon de la realitat, com en el mon de la novela i de la dramática tenien lloc en un salonet, amb l'in vitable sofà o en plena Naturalessa, mare feconda. Exemple de lo primer. la caiguda de donya Agnès d'Ulloa. Exemple de lo segón: La caiguda de la protagonista de «La Resclosa» del nostre mai prou lloat Ignasi Iglesias, el millor

dramaturg de Sant Andreu. La consecuencia d'aquestes escenes d'amor era inevitable. Les protagonistes tenen sempre constitució de manoseres, perque amb un sol cop el mal ja estava fet i tots comensaven les abundancies delatores.

Després, el cotxe de punt fou una cambra de l'amor, Madam Bovary va inaugurar-lo. Amb el cotxe de punt l'amor ultra-matrimonial comensa a esser infecond. I si fé l'amor fecond es segons Tolstoi i segons la crítica de la raó pura el més moral de tots, segons lleis d'ordre social, segons la crítica de la raó práctica l'amor infecond será lo immoral que's vul, ni pero no perturba el ordre social.

Amb el cinema triomfa l'amor infecond, d'una manera definitiva. Les petites concessions eviten les grans caigudes; les noies que frecuenten el cinema i saben esser discretes amb els seus amics, porten al matrimoni una virginitat tan immaculada com la de les onze mil artistes de l'«Alcázar Español».

En el cinema tot abandó definitiu es impossible. No's pot arribar als grans moments. Cal ofrendar un tribut en la pira dels sacrificis estérils... Les noies que no saben negar-se sobre'l herbei d'un prat o sobre'l sofà d'una garsonniere, no cauen en el cinema. I un cop al carrer, l'amant ja s'ha posat més tranquil i l'aire de la nit o de la tarda asserena'l front de la donçella. Per aixó sostenim que'l cinema es moral, perque evita les fatals consecuencias dels desbordaments de l'amor en els cors joves; el cinema es un esplai sense malicia i sobre tot sense les fatals consecuencias doloroses.

L'amor, vist en l'Edat mitja com una cosa monstruosa, font de fatalitats i de vergonyes ja no ho es. Tornem al segle XVIII el de les fácils galanies, el de les discretes amors. Amor de cinema, amor de pais de vano: son iguals en el fons. Tots dos tenen de l'amor l'aspecte tràgic. Per aixó nosaltres partidaris de la neutralitat i del «ne quid nimis» horaciá, fem avui la seva lloansa, en bé fi de la tranquil·litat de les families i de la fidelitat conjugal.

CHARLOT

—Caram senycrete quina bona lletre te vosté!!

—No soc jo es la maquina, que es de can Rovira la casa millor surtida del ram a Barcelona.

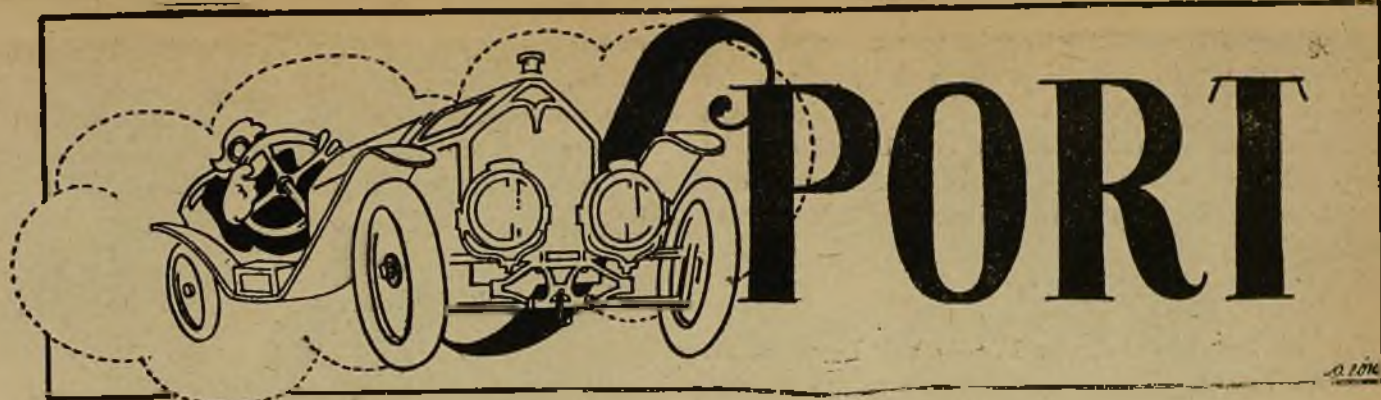

JOAN ROVIRA

MAQUINES DE ESCRIURE I
PESSES DE RACAMBI

CLARIS, 6

TELEFÓN 3773

FUTBOL I

Senyors, m'hi fet amich de Madame de Thebas, la pitonisa, la llegidora del premiche futbolero, qu'estampa els seus pronostichs, en las columnas mesològicas de «La Vanguardia». No considerin que la meva amistat ab la Madame, em sigui lucratica; no malpensin. Ingenuovament, com vostés haurán fet, la primera volta, que per entrevistarme ab ella, vareig entrar en el casal del carrer de Pelayo, hem creya que efectivament, podria serme un *apoyo* la bona senyora; pró, vareig errarme. M'hi vareig dirigir, pera ferli algunas preguntas, sobre una font que tinch a Llofríu, i que em penso que potser hem resultarà mineral, potable y explotable. Un noi d'aquell qu'estan radera la *gatonera*, ab la ploma a l'orella, m'hi va presentar. ¡Hem caigué l'anima als peus!

Eu "Pacón" del Espanyol

Figureu-vos que tal Madame, va vestida d'home, porta barba de boch y els de la redacció l'hi diuen *la Narcisa*. Els nois humans, prenen un caracter amich per demes, en nostra ciutat ultramoderna, ¡Cualsevol pensa ab lucre, devant d'una dona aisis! La seva amistat, completament desinteresada, m'ha servit de molt.

La Madame; m'ha confesat, que de cada tres pronostichs futurs, al menos n'erra dos, de manera, que en lo de la qüestió de las aigües, m'hi quedat igual qu'avans.... Pro. (alló del pró), en cambi no s'erra

quasi mai en alló due ja ha passat; no fá com aquell papitu de «El Tiempo» que las erra totes.... Y d'aquesta percepció pretèrita de *la esareisa*, penso aprofitarme pera satisfacció informativa dels meus lleigadors. Heus aquí el perquè, d'haberos notificat la meva coneixensa ab Madame de Tebas... ¡De Thebas a mevas, ¿quántas t'en manjaríes?!
..

La Madame, m'ha dit que diumenge passat va haberhi bullit al camp del «Barcelona»: es un pronóstic que va per avans d'ahir... Jo, ja n'habia sentit a dir alguna cosa, pro no m'volia creurer. Diu que el «Barcelona» va fer tres *tantos*: Poca cosa, al costat dels que va rebre en Julinés, que feia de jutjel Pobre noi! ¡Tant bé qu'ho feia a la primera part! A la segona, ua decantarse cap a n'en Rosés i, ¡ai que tinc!, ja varem ser hi. Va ser una segona de cambi. Sort va tenir del dentista del «Espanol», que fet un home de bé el defensaba cridant, «¡Quién toca al arbitrio! ¡Ah! ¡Quién lo toca! ¡Ah! ¡Quién lo toca!» Semblava que venia décims. Al últim varem tocarlo y va sortir soltat per mil policies y amb uns ulls més esverats que'ls d'en Puig de Bacardí.

Entre el public, també va haber-hi castanyas; En Toll nanu, que cada diumenge ve de Lió, pera veurer els partits, va tenirseles amb en Gamper. Semblaven David y Goliat. En Toll, no sé que va dir-li de pastors per escudella y en Gamper, l'hi va contestá amb una bufa. Com qu'en Toll es tant menut, no m'hi pogut enterar de si va quedar motr, o encare belluga. Ho hauré de preguntar a la Madame.
..

¡Ah! Lo que m'han dit, es que l'alegría l'hi durará molt poc al «Barcelona», perque el descalifiquen Consti qu'aixó no m'ha dit *la Narcisa*. El descalifiquen, sí senyor, perqué en Garcitorena, es súbdit

—Es clar que pretereix a son Mi-guelltu, com que compra las camisas a can Mas i Roca.

CAMISERIA, I CORBATERIA,
GENRES DE PUNT, MITJERIA
Y GUANTERIA PER A SENYORA

24, 26, PORTAFERRISA, 24, 26

TELÉFON 1514

nordamericà, estranger per lo tant i no fa prou temps que viu a Barcelona per a tenir dret a fer goals. ¡Mira En Tallada, amb aquella cara de mosca morta, com s'espavila! Res; qu'al «Barcelona» l'hi costa sis punts la festa, ja'ls hi diré: Sis punts que guanyarán els respectius contrincans dels partits il-legals.

* * *

De tot alló del «Índex IV» de «El Tiempo», no en fassin cas. El pobre senyor es veu que te por que'l pelin, perquè com que per Nadal, es matan galls d'índis... Ja l'hi passarà. Al cap d'avall no es res...

COXIS

MOTOR

En el número passat anunciàvem que en aquesta secció hi seria mapada tota la Barcelona deportiva.

Doncs ja hi som amics de la penya Rhin; com podeu veure el primer que pasará per la crítica de les que alternarán serà En Basté qui, per referències sabem que ja ha tingut el tretze disgust de la primera seria.

No amoinar-se companys, ja se sab que després de un disgust vé una alegria o al revés... com vulguin.

En Basté al llegir el seu nom en las pàgines de MARGOT va passar un mal rato. Ara, com se veurà amb aquesta pinta de tenoret d'opereta segurament li agafará algún atac com els que sol tenir plagiant á el Pobre Balbuena

Com el posarán la *propia*, les que se apropia i les moltes amigues que fan el desmenjat.

Però ell fresc com sempre en cuestió de fal-dilles; segurament en aquells moments li preocupará més la cassera que han organitzat per aquestes festes a Garraf.

Nosaltres al mapariem com si ja n'arribés victoriós, carregat de polleria, caça i pesca, però creiem que si no la compren en algún professional de per

aquelles costes, arribarán fent broma, aixó sí... molta broma...

Com volen omplir el sarró si comensen organitzant casseres amb acompanyament d'autos, motos, bona teca i sobre tot l'imprescindible xampany?

En Basté fent grimègia amb un cunilet...

Ademés sortiran segurament a les deu, hora més apropósit per a anar a dir quatre tonteries a les nenes que per a engegar tres.

En Carlets junt amb En Romano, que portará aquella barca que va comprar a New-York anisán a la vanguardia per a explorar el terrenó.

En Quera s'ha entrenat tota la setmana; ens aseguren que demá es proposa demostrar on té la ma dreta amb aixó del volant... ull, Molins!

En Marca «Rei Negre» carregará a n'aquell célebre mecánic de la casa «Peugeot» perquè l'ajudi a... estrellar-se. En cas de que així fòs s'emporten dos coloms missagers per a avisar als amics...

En Garcia va i vé de París com si anés al Poble Sec.

En Molins gran ha adquirit un espanta criatures per a prevenir als pagesos del Prat per a que estiguin al tanto.

En Teixidó va amb l'«Indian». El senyor Guito amb els ja populars mapes...

En Trullols, Vilaseca, «Piquetes» i Masferrer, per ara bons...

TITO

PÍLDORAS "BLANQUES"

REMEI INFALIBLE

EN LAS MALALTAS

DELS GOSSOS

2 ptas. capsas

PÉREZ MARTÍN i Cia.

ALCALÁ, 7, MADRID Y CLARIS, 22, BARCELONA
Barús, Segalá, Viladot, Vicens Ferrer, Banys Nous, núm. 8, farmacia
Exportació a tot arréu

Després Abans

GRAN DESCUBRIMIENTO DEL DOCTOR BOSCH
VILLARROEL, 42. - BARCELONA
TINTURA

"LA SIEMPRE JOVEN"

Per al cabell. No conté nítrat de plata ni cap substancia perjudicial
S'usa amb comta-gotes. No taca, ni embruta. Detalls en el prospecte

Pot petit, 2 pesetas - Pot gros, pesetas 4

EN VENDA.—Fills de J. Vidal i Ribas.—Vicens Ferrer i Cia.—
Societat Monegal.—Fills de Busquets y Durán.—PERFUMERIAS.—
P. Baltasar.—La Florida.—Eldorado.—Inglesa i totes las millors.

SALÓ
JAPONÉS

Rambla Canaletas, 7 **AL PETIT**
- Teléfon, 1871 - **PELAYO**

Aperitius y Sopars — Fox-trot
*Bons ballaires sols la gent de gust
vá al Japonés*

RESTAURANT DE PRIMER ORDRE
COBERTS 5 PTAS.
ORQUESTRA VERDURA
Direcció artística: **GEO BORNE**

TIPOGRAFIA
P. CASO

Universidad, 137

Trevalls

Comercials y de Luxe

CASA CORTÉS

COMTE ASSALT 13
BARCELONA

*Perfumeria del País i Extranjer
de les millors marques*

Guants, Bisuteria, Vanos, etc., etc.

*La Casa millor assortida i la que ven
més barato*

Gran assortit de juguets

**GONOROL
SANTALOL SOL**

Principi actiu de la essencia de Sándal. Medicació segura, i de resultats immediats en la curació de la blenorragia, cistitis i albúmina.

Método sencill i económic
VENTA EN TOTES LES FARMACIES
DIPÓSIT: FARMACIA SOL, CORTS, 606

PELUQUERIA "LEON DE ORO"
DE

ANTON VIGENS

SERVEI ANTISÉPTIC ESMERAT

ABONOS: 10 Serveis a 2 ptes. i a preus convencionals

Servei Permanent Masatge Eléctric

Compte del Asalt, 22,-BARCELONA

MERCERIA, BISUTERIA Y PERFUMERIA

CASA PEPITO

La millor assortida en tots els articles

:-: :-: propis per artistes :-: :-:

Continuament grans novelats

24, Comte Assalt, 24

Overta tota la nit

— Jove, jo l'hi adverteixo: la meva filla no sab montar a cavall ni tocar el piano, però amb el mateix garbo li broda un casquet que unes pantufles.